

Фрушка гора је један од светих бастиона српске духовности. Поред Свете горе Атоске, Ловћена, поред свете лавре у Пећи, Житомислића, Возуће, Гомирја и Крке... У сремску земљу повукла се крајем 15. столећа српска држава – да у њој остане до пада Угарског краљевства. Успомена на њу доживела је снагом вере поколења време када ће читава Јужна Угарска постати српска земља. У њој је опстала све док Провиђење српском народу није вратило државу у замену за горку, столетну, епску жртву.

Када је 1690. пропало још једно велико српско уздање у Европу – пошто су хабсбуршке војске напустиле области Повардарја и Поморавља – наш народ и црква који су се на позив Светог савеза устали против османског господства и ослободили своје земље, морали су сви заједно, под вођством патријарха Арсенија Трећег Црнојевића, да напусте колевку српског народа – Косово, Метохију, Рашку, Топлицу, Дубочицу... Из старе Србије прешли су у Хабсбуршку монархију где им је неискрени савезник и неуспешни заштитник обећао верске повластице и политичке слободе. Поред слобода прогнаници су тражили и земљу својих истражених али неумрлих деспота, свога јуначког цара Јована Црног. Као награду за столетну борбу за слободу и веру, тражили су оно што им по правди припада. Пре три и четврт века ови су драгуљи вере били острва у мноштву – десетина хиљада ратника, њихових породица, стараца, жена и деце – што је са собом носило иконе Светитеља заштитника, светиње православне које никада неће напустити, свете кости својих краљева, живу веру која је вечна... Попут Израилља протерани су из своје највеће светиње, на ободу Отаџбине, кажњени отмицом слободе и смрћу домовине.

Тако је ова света гора, коју зову Фршка по Францима који су некада до ње некако били дошли, постала Арарат наше слободе. Овде је седиште наша изгнана Пећка патријаршија. Управо овде у Крушедолу – манастиру коју су пре пет векова, 1509. основали Свети Максим Бранковић, чукунунук косовског мученика светог Цара Лазара, и света Мати Ангелина – да у пепелу српске пропасти оставе искру духа и наду ослобођења.

Српски народ иза себе има четрнаест столећа познате историје. Ипак, часи наше државне величине и националне славе беху кратки у вековима, попут блеска муње у олујној мрачној ноћи. Јер шта је девет година Душановог царства, шта су деценије славе великих Немањића, краљевање Михаила Војисављевића или владавина Петра Гојниковића, према столећима ропства, патњи и ратова без краја. Шта су победе из српских устанака и тријумф васкрса у Првом светском рату, према мучеништвима и ропствима под туђинима, заблудама југословенства и комунизма?

Често помишљам да уопште није важно да доживимо час велике слободе, опште правде и бесмртне славе... Најважније је, уверен сам, бити достојан да им се надамо. Данас, као и у свим тим многим и бескрајним вековима ропства и лутања, над српским народом стоји Звезда. „Звезда у плавом кругу“ коју је описао Црњански. Далека Звезда коју видимо у ведрим ноћима, а осећамо по дану и тминама олуја и мећава. Звезда слободе, правде, народне владавине, општег напретка и народног уједињења. Душманин није само крволочни завојевач или разбрат што служи крвнику... Душманин је и сваки од нас који заборави на истину и правду. Свако ко прода веру. Изневери брата... Свако ко не види Звезду ни када је сјајнија од Сунца. Ту су Звезду пре тристотине година добро видели саборници на Крушедолском сабору. Нису се наоружани само вером и родољубљем

одупирали агаренском мачу, јарму ћесарових властелина и тијари лицемерних папских прозелита. Саборници су пронашли вере, мудрости и снаге да се одупру унутрашњем злу – сујети и похлепи. Манама које је модерна република у Србији узела за врлину. Договорили су се тада да српска црква не буде подељена и да иако расута у два зараћена – према српству и православљу непријатељска царства – ипак сачува једног патријарха. Патријарх је наставио да управља нашом црквом из тужне, мученичке, поробљене Пећи. Тиме су саборници донели неслућену срећу Српству и невакраслој српској држави.

Наша Отаџбина, Србија, данас је под ударом две велике светске силе. Њихово је царство замалена... Ипак, надживеће нас који данас од њих страдамо. Није данас реч о томе да ли ће Северно Косово остати српско, нити да ли ће српски народ сачувати тековину свог Отаџбинског рата – Републику Српску. Данас говоримо о постојању Србије и Срба. У наше време модерни нацисти тврде да су наша култура и историја заражене вирусом зла и злочина. Када нестанемо, веле, бићемо излечени. То говоре они чијим су прецима опроштена хиљадострука зла, којима је дата прилика за нови почетак. У својим чудовишним делима придобили су део најученијих, најобразованијих, првих људи нашег народа. Али, није ни то први пут: зар нису некада давно наши цареви „закон погазили“, нису ли се њихове слуге неверне „царском крвљу окупале“, није ли се већ турчило све што је „плахо и лакомо“? Па, ако се то дешавало миропомазаним владарима оне старе и стамене Србије, зашто се чудимо што нам се то враћа у нашој милој али слабој демократији пониклој на бесудном и безбожном комунистичком темељу?

Могу да привремено уморе нашу Отаџбину. Да је сведу на пашалук и доведу овде Љуму и Анадолију. Могу да и даље руше нашу свету православну цркву, однорођују и преверавају, варају и поткупљују... Ипак, Звезду на небесима не знају да угасе. „Отаџбина су...“ – написао је Нушић још оне страшне и тужне 1915. године – „...Мисао и Вера, а Мисао и Вера не умиру!“

Зато вас, оци наше Цркве, великаши наше државе, па макар то још увек, нажалост, била република, зато вас велики и мали, благоверни и христољубиви, Сестре и Браћо... данас молим и позивам, да победимо по ко зна који пут... Да тријумфују наше вера и нада. Да се одрекнемо зла у себи, али да не посустанемо ни пред највећим злом, ни пред злом најсилнијих, највиших, чак и најближих. Да бранимо српску државу. Да поштујемо његову светост српског патријарха и његово височанство српског престолонаследника, да бранимо нашу браћу где год да су у Српској, на Косову, у Крајини, Македонији и у Црној Гори... Да покушамо да будемо бољи и богатији, да будемо вернији и несебичнији... Да се одупремо силном и лукавом.

Нека је слава нашим светитељма од Св. Саве до наших мученика из 1941. године. Нека је слава нашим владарима од Властимира и Немање до Петра Другог. Нека је слава нашим јунацима од Милоша Обилића до Милана Тепића и Зорана Радосављевића.

Желим вам, драга браћо и сестре, свако добро, напредак, слободу и срећу.

Живело Српство.

Живела Србија.

Извор: „[Напредни клуб](#)“